

SPIRIT ANIMALS

SZELLEMLÁLLATOK

1. könyv

VADNAK SZÜLETETT

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

BRANDON MULL

BRANDON MULL

VADNAK SZÜLETETT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2014

Sadie-nek, aki imádja az állatokat.

Valamint Fluffynak, Buffynak

és Mangónak, akik állatok.

B. M.

BRIGGAN

Ha lett volna választása, Conor nem azzal tölti élete legfontosabb születésnapját, hogy Devin Trunswicknek segít felöltözni. Őszintén szólva, önként soha semmiben nem segített volna Devin Trunswicknek.

Devin azonban Trunswick grófjának, Ericnek volt az elsőszülött fia, míg Conor a Juhok Pásztorának, Fenraynek a harmadik gyermeke. Fenray adósságba keveredett a grófnál, és Conor segített törleszteni az apjának azzal, hogy Devin inasának állt. Egy évvel korábban egyeztek meg ebben, és a szolgálatból még több mint két év hátravolt.

Conornak be kellett csatolnia még a legkisebb kapcsot is Devin kabátjának a hátán, különben a redők ferdén lógnak, és akkor hetekig hallgathatja a fiú zsémbelését. A finom anyag inkább volt dekoratív, mint célszerű. Conor tudta, hogy ha Devint elkapná egy vihar, biztosan jobban örülne egy egyszerűbb, strapabíróbb kabátnak. Ami nem kapcsos. Ami valóban melegen tartja.

– Befejezted a vacakolást hátul? – fakadt ki Devin ingerülten.

– Elnézést kérek a késlekedésért, uram – válaszolta Conor.

– Negyvennyolc kapocs van, épp most kapcsolom be a negyvenediket.

– És hány nap alatt végzel? Közben elér a végelgyengülés. Most találtad ki ezt a számot, mi?

Conor ellenállt a kísértésnek, hogy csípős választ adjon. Aki úgy nőtt fel, hogy folyton birkákat számolt, valószínűleg jobban ért az összeadáshoz, mint Devin. De sosem éri meg nemessel vitatkozni. Ráadásul néha úgy tűnt, hogy Devin szándékosan hecceli.

– Becslésem szerint ennyi kapocs van.

Kitárult az ajtó, és Dawson, Devin öccse rontott a szobába.

– Még mindig öltözködsz, Devin?

– Ne engem hibáztass! – méltatlankodott Devin. – Conor állandóan elbóbiskol.

Conor csak egy kurta pillantással válaszolt Dawsonnak. Minél hamarabb végez a kapcsokkal, annál hamarabb készülődhet ő maga is.

– Ugyan, hogy tudna elbóbiskolni Conor? – vihogott Dawson. – Minden szavad olyan *érdekes*, bátyám.

Conor alig bírta megállni, hogy el ne vigyorodjon. Dawson szája szinte be nem állt, ami gyakran bosszantó volt, de néha egész vicces.

– Ébren vagyok – csak ennyit mondott.

– Nem végeztél még? – siránkozott Devin. – Mennyi van még hátra?

Conor legszívesebben azt mondta volna, hogy hűsz.

– Öt.

– Gondolod, hogy sikerül megidézned egy szellemállatot, Devin? – kérdezte a bátyját Dawson.

– Miért ne sikerülne? – vont vállat Devin. – Nagyapa egy mongúzt hívott elő. Apa egy hiúzt idézett meg.

Ezen a napon kerül sor a Trunswicki Nektárünnepre. Nem egészen egy óra múlva a tizenegyedik életévüket ebben a hónapban betöltő helybéli gyerekek megpróbálnak megidézni egy szellemállatot.

Conor tudta, hogy néhány családnak sikerül rendszeresen kapcsolatba lépni velük, másoknak viszont nem. Ennek ellenére sohasem garantált egy szellemállat megidézése, akárhogy hívják is a családot. Csak három gyereket jegyeztek elő idén Nektárivásra, ám nem sok esély volt rá, hogy bármelyikük is sikerrel jár. Butaság előre inni a medve bőrére.

– Mit gondolsz, milyen állatra teszel szert? – faggatta a bátyját Dawson.

– Halvány fogalmam sincs – mondta Devin. – Te mire számítasz?

– Egy mókusra – jósolta Dawson.

Devin az öccse felé lendült, de az vihogva elinalt. Dawson nem volt ünneplőbe öltözve, mint a bátyja, így szabadabban tudott mozogni. Ennek ellenére Devin gyorsan elkapta, le-birkózta, aztán a padlóra szorította.

– Egy medve sokkal valószínűbb – mondta Devin, belekönyökölve öccse mellkasába. – Vagy egy hiúz, mint apának. És akkor első dolgom lesz, hogy megkóstoltatlak vele.

Conor türelmesen várt. Nem az ő feladata volt közbelépni.

– Lehet, hogy semmit nem tudsz megidézni – mondta Dawson pimaszul.

– Akkor is én leszek Trunswick grófja, és így a te urad is.

– Nem, ha apánk túlél téged.

– Vigyázz, mit beszélsz, másodszülött!

– Örülök, hogy nem vagyok a helyedben!

Devin addig csavarta Dawson orrát, amíg az öccse fel nem üvöltött, aztán a nadrágját lesöpörve felállt.

– Nekem legalább nem fáj az orrom.

– Conor is iszik a Nektárból! – kiáltotta dacosan Dawson. – Talán majd pont neki sikerül megidéznie egy szellemállatot!

Conor igyekezett láthatatlanná válni. Reménykedett-e benne, hogy sikerül megidéznie egy szellemállatot? Persze! Ki nem? Nem tudod megállni, hogy ne reménykedj. Az, hogy a családotban senkinek sem sikerült, kivéve néhány elfeledett dédnagybácsit évtizedekkel ezelőtt, még nem jelenti azt, hogy lehetetlen.

– Na persze! – kuncogott Devin gúnyosan. – És biztos a kovács lányának is sikerülni fog.

– Sohasem tudhatod – mondta Dawson, ahogy az orrát dörzsölve felült. – Conor, te milyen szellemállatot szeretnél?

Conor a padlót bámulta.

Közvetlenül hozzá intézte a kérdését egy nemes, így válaszolnia kellett.

– Mindig jól kijöttem a kutyaikkal. Egy juhászkutyát szeretnék, azt hiszem.

– Micsoda fantázia! – kacagott Devin. – A juhász egy juhászkutyáról álmodik.

– Egy kutya klassz szellemállat lenne – vélte Dawson.

– És közönséges – mondta lenézően Devin. – Mennyi kutyátok van most, Conor?

– A családomnak? Legutóbb tízet számoltam.

– Mikor voltál utoljára otthon? – kérdezte tőle Dawson.

Conor igyekezett uralkodni hangja remegésén:

– Több mint fél éve.

– Itt lesznek ma a szüleid?

– Valószínűleg megpróbálnak eljönni. Az időjárástól függ, hogy el tudnak-e indulni. – Nem akarta, hogy meglátsszon rajta, mennyire szeretné, ha eljönnének. Háttha mégsem sikerül nekik.

– Érdekes – fintorgott Devin. – Hány csat maradt még?

– Három.

Devin odafordította a hátát.

– Ne piszmogj! El fogunk késni.

Jókora tömeg gyűlt össze a téren. Nem mindennap fordul elő, hogy egy nagyúr fia készül a szellemállata felkutatására. Közemberek és nemesek egyaránt eljöttek az eseményre: voltak öregek, voltak fiatalok, és a kettő között minden korosztály. A zenészek játszottak, a katonák parádéztak és egy árus cukrozott dióval járt körbe. A grófnak és a családjának külön lelátót állítottak fel. Conor arra gondolt, hogy olyan ez, mintha munkaszüneti napot hirdettek volna. Munkaszünet volt mindenkinek, őt kivéve. Hűvös és tiszta volt az idő. Trunswick kék háztetőin és kéményein messze túl ott derengtek a zöld hegyek, ahol Conor most sokkal szívesebben barangolt volna.

Conor részt vett már néhány Nektárünnepen. Eddig nem volt tanúja szellemállat előhívásának, bár tudta, hogy többször megtörtént itt, ezen a téren már az ő életében is. Az általa látott szertartások nem voltak igazán látványosak. Egyikre sem jöttek el sokan, és egyikben sem vett részt ennyi élő állat.

A közhiedelem szerint, ha sokféle élő állatot gyűjtenek össze, növekszik a szellemállat megidézésének esélye is. Ha ez igaz, Devin szerencsével járhat, ugyanis ezúttal nemcsak

rengeteg háziállatot hoztak, de Conor látott érdekesebb példányokat is: sátrakban egzotikus tollazatú madarakat, egy karámban őzet és jávorszarvast, vadmacskákat, ketrecben egy akolba zárva három borzot, valamint egy fekete medvét, amit acél nyakörvvel egy oszlophoz láncoltak. Volt még egy olyan szörnyeteg is, amiről Conor eddig csak anekdotákat hallott: egy óriási teve, két szőrös púppal a hátán.

Ahogy Conor a tér közepe felé tartott, egyre jobban feszélyezte a nézősereg. Nem tudta, mihez kezdjen a kezével. Fonja keresztbe a karját vagy lóbálja az oldala mellett? A féltelmes tömeget pásztázva igyekezett emlékeztetni magát, hogy a többség úgyis Devint bámulja.

Conor hirtelen megpillantotta integető édesanyját. A bátyjai és az apja álltak mellette. Még Conor kedvenc juhászkutyáját, Katonát is magukkal hozták.

Hát el tudtak jönni! Láttukra némileg enyhültek a féltelmei, viszont feléledt a honvágya – csatangolni a mezőkön, fürdeni a pataokban, felfedezni erdőket és berkeket. Otthon becsületes, kétkezi munkát végzett a szabadban: fát vágott, birkát nyírt, kutyákat etetett. A házuk kicsi, de otthonos volt, semmiben sem hasonlított a gróf óriási, huzatos kastélyához. Conor lopva intett édesanyjának.

Trunswick leendő grófja, Devin haladt az élen, a tér közepére állított pad felé tartott. Abby, a kovács lánya már ott várta őket, szinte mozdulatlanul ült, annyira megszeppent

a tömegtől és a felhajtástól. A legjobb ruháját vette fel, ami Devin anyjának vagy nővérének csak a leghétköznapiabb öltözkéivel vehette fel a versenyt. Conor tisztában volt vele, hogy Devin mellett ő is közönségesen fest.

Egy zöld köpenyes pár állt a pad mellett. Conor felismerte az asszonyt, Isillát, akinek feltűzött, őszülő haja csillogó hálóként lebegett sápadt arca felett. Frida nevű sármánya a vállán gubbasztott. A Nektárünnepen rendszerint Isilla vezette le a szertartást. Conor mindkét bátyja tőle kapta a Nektárt.

A másik zöld köpenyes egy idegen férfi volt, magas, sovány, de széles vállú, vonásai éppen olyan megviseltek, akár a köpenye. Bőre sötétebb volt, mint a körülötte állóké – mintha Nilo északkeleti vagy Zhong délnyugati részéről jött volna –, ami szokatlan látvány volt Eura középső vidékén. Szellemállata elsőre nem látszott, de Conor figyelte egy tetoválásszerűségre, ami köpenye ujja alá kanyarodott. A látványtól borzongás futott végig a hátán. Azt jelentette, hogy az idegen szellemállata jelenleg a karján nyugvó állapotban van.

Abby felállt és térdhajlással bókolt a padhoz közeledő Devinnek. Ő helyet foglalt és jelezte Conornak, hogy kövesse a példáját. Conor és Abby is leültek.

Isilla karját felemelve csendre intette a tömeget. Az idegen visszahúzódott, hagyta, hogy a figyelem Isillára irányuljon. Conor eltűnődött, hogy vajon miért jöhetett a férfi, és

arra jutott, hogy a többi látványossággal együtt ez is Devin magas rangjának szól.

Isilla éles hangon elkezdte:

– Halljátok, Trunswick jó polgárai! Ember és állat színe előtt gyűltünk össze itt ma, hogy részt vegyünk Erdász leg-szentebb szertartásán, mikor is egyesül az emberi és az állati, s ezáltal nagyságuk megsokszorozódik. Tanúi leszünk annak, amikor a Nektár megmutat egy ilyen nagyságot a három jelölt valamelyikében: Lord Devin Trunswickban; Abbyben, Grall lányában vagy Conornban, Fenray fiában.

Devin említése után az éljenzéstől szinte hallani sem lehetett a másik két nevet. Conor megpróbált közömbös maradni. Ha csendben és nyugodtan ül, hamarosan túl lesz az egészen. A rangjának kijáró megtiszteltetésként először Devin iszik a Nektárból. A közhiedelem szerint, aki a szertartáson először kapja a Nektárt, annak van a legtöbb esélye szellem-állat megidézésére.

Isilla előrehajolt, és felvett egy bedugaszolt, bonyolult mintával díszített bőrkulacsot. Feje fölé emelve megmutatta az összegyűlteknak, majd kihúzta belőle a dugót.

– Devin Trunswick, lépj előre!

A tömeg tapsolt és fütyült, ahogy Devin Isilla felé közeledett, majd elcsendesedtek, amikor a nő az ujját a szájára téve csendet kért. Devin letérdelt a nő előtt. Conornak ilyen látványban ritkán volt része. Az eurai nemesek csak magasabb

rangú eurai nemesek előtt hajtanak térdet. A zöld köpenyesek pedig senki előtt sem.

– Fogadd Ninani Nektárját!

Conort akaratlanul is izgalom fogta el, ahogy a kulacs Devin ajkához ért. Most először lehet tanúja annak, ahogy az ismeretlenből sikerül előhívni egy szellemállatot! A nézők által hozott rengeteg élő jószág segítségével miért ne sikerülne? Kíváncsi volt, hogyan fog kinézni a vadállat.

Devon lenyelt egy kortyot az italból. Isilla hátralépett. Mély csend telepedett a térre. Devin lehunyt szemmel az ég felé emelte arcát. Eltelt egy eseménytelen pillanat. Valaki köhintett. Semmi különös nem történt. Devin zavartan körbenézett.

Conor azt hallotta, hogy a szellemállat a Nektár ízlelése után vagy azonnal jön, vagy sohasem. Devin felemelkedett és tekintetével a tömeget pásztázta. Semmi jele sem volt, hogy bármi feltűnne a közelben. A tömeg zúgni kezdett.

Isilla tétozva a lelátóra tekintett. Conor követte a pillantását. A gróf, közelében a hiúzával, mogorván ült a trónján. Bár neki annak idején sikerült megidéznie egy szellemállatot, úgy döntött, nem viseli a zöld köpenyt.

Isilla hátranézett az idegen zöld köpenyesre, aki alig láthatóan biccentett.

– Köszönjük, Devin! – mondta dallamosan. – Abby, Grall lánya, lépj előre!

Devin úgy nézett ki, mint aki hányingerrel küzd. A tekintete kifejezéstelen maradt, de a tartása elárulta megalázottságát. Titokban apja felé sandított, aztán lesütötte a szemét. Mikor újra felemelte tekintetét, pillantása megkeményedett, a szégyen dühbe fordult. Conor gyorsan másfelé nézett. Az lesz a legjobb, ha egy darabig nem vonja magára Devin figyelmét.

Abby ivott, de ahogy Conor számított is rá, nem történt semmi. A lány visszaült a padra.

– Conor, Fenray fia, lépj előre!

Nevét hallva Conoron ideges bizsergés futott végig. Nem tartotta valószínűnek, hogy neki esélye lehet, ha Devinnek sem sikerült előhívni egy állatot. Ennek ellenére bármi megtörténhetett. Soha ennyi szempár nem szegeződött még rá. Felállt, Isillára összpontosítva megpróbálta figyelmen kívül hagyni a tömeget. A taktika nem igazán vált be.

Ha más haszna nem lesz, legalább megtudja, milyen ízű a Nektár. Bátyja szerint aludt kecsketejre hasonlít, de Wallace szeretett lóvá tenni másokat. Másik testvére, Garrin almalborhoz hasonlította. Conor megnyalta ajkát. Bármilyen ízű is, a Nektárt megkóstolva hivatalosan is véget ér a gyerekkora.

Conor letérdelt. Isilla különös mosollyal nézett le rá, tekintetében kíváncsiság bujkált. Vajon a többiekre is ilyen szemeket meresztett?

– Fogadd Ninani Nektárját!

Conor a felkínált kulacshoz érintette ajkait. A Nektár sűrű volt, mint a szirup, és nagyon édes, mint a mézes gyümölcs. A szájában aztán folyékonyabbá vált az állaga. Lenyelte. Csodálatos volt az íze! Jobb, mint bármi, amit életében előtte kóstolt.

Isilla visszahúzta a kulacsot, mielőtt még egy kortyot lophatott volna. Mindenki csak egyetlen kortyot kaphat. Conor felállt, hogy visszamenjen a padhoz, amikor égető, bizsergő érzés áradt szét a mellkasában.

Az állatok pokoli lármában törtek ki. A madarak rikácsoltak, a vadmacskák nyávogtak. A medve bömbölt. A jávorszarvas bőgött, a teve prüszkölt és toporzékolt.

A föld remegni kezdett. Az égbolt elsötétült, mintha egy sebes felhő takarta volna el a napot. Vakító villanás hatolt át a homályon, de sokkal közelebb, mint bármilyen villám, amit Conor eddig látott, közelebb annál is, mint amikor beleszapott egy fába a hegygerincen, amire ő épp akkor kapaszkodott fel.

A nézősereg lélegzete elakadt, majd az emberek mormolni kezdtek. A fénytől elvakult Conor szaporán pislogott, hogy kitisztuljon a látása. A forró bizsergés átterjedt a mellkasáról a végtagjaiba. A hátborzongató pillanat ellenére megmagyarázhatatlan örömet érzett.

Aztán meglátta a farkast.

Mint minden juhásznak a környéken, Conornak is akadt dolga farkasokkal. Az őrizete alatt is dézsmálták már meg a nyáját farkasfalkák. Az évek során három kedvenc kutyáját is megölték. Apja nagyrészt azért is adósodott el a grófnál, mert az állatállományt alaposan megtizedelték a farkasok. És természetesen ott volt az az éjszaka két évvel korábban, amikor Conor és a bátyjai szembeszálltak egy pofátlan falkával, amelyik megpróbált birkát lopni a legelő zárt karámjából.

Most egy akkora farkas állt előtte feltartott fejjel, amekkorát még életében nem látott. Rendkívüli teremtmény volt: hosszú lábú, jól táplált, pompás szürkésfehér bundájú. Conor szemügyre vette hatalmas mancsait, éles karmait, kegyetlen fogait és feltűnő, kobaltkék szemét...

Kék szemét?

Erdász történetében egyetlenegy farkasnak volt ilyen mélykék szeme.

Conor a gróf lelátóján lógó eurai zászlóra pillantott. Az élénkkék lobogón Briggan, a Farkas, Eura ravasz és átható szemű védőállata díszelgett.

A farkas nyugodt, nesztelen léptekkel előrejött, majd megállt közvetlenül Conor előtt. Leült, mint ahogy egy jól nevelt kutya engedelmeskedik a gazdájának. Feje még így is majdnem Conor mellkasáig ért. A fiú megfeszített izmokkal ellenállt a készítésnek, hogy hátraugorjon. Más körülmények között ordítva elrohant volna egy ilyen állattól.

Kövekkel dobálta volna meg, vagy megragadott volna egy vastag botot, hogy azzal védje magát. Ez azonban nem egy alkalom szülte találkozás volt a vadonban. Egész teste úgy bizsergett, hogy már-már vibrált, és közben több száz szempár szegeződött rá. Ez a farkas a semmiből bukkant elő!

Az állat magabiztosan bámult rá. Óriási mérete és vadsága ellenére meglehetősen fegyelmezettnek tűnt. Conort lenyűgözte a tény, hogy egy ilyen ragadozó tiszteletet mutat iránta. Abból a kék szempárból már-már emberi értelem sugárzott. A farkas láthatóan várt valamire.

Conor kinyújtotta remegő kezét, mire a farkas meleg, rózsaszín nyelve megcirógatta tenyerét. Felvillanyozó érintés volt, és Conor mellkasában a bizsergés azonnal megszűnt.

Egy pillanatra olyan bátorság, tisztánlátás és éberség hatotta át, mint eddigi életében soha. Érzékei kiélesedtek, érezte a farkas szagát, valahogy tudta, hogy hím és hogy egyenrangúnak tekinti őt.

Aztán ez a különös pillanat tovaröppent.

A számos bizonyíték ellenére végül Devin Trunswick tekintete értette meg Conorról azt, ami történt. Soha nem áradt még felé olyan leplezetlen düh és irigység, mint most Devin szeméből.

Megidézett egy szellemállatot!

És nemcsak egy akármilyen szellemállatot: egy farkast! Senki sem idézett még meg farkast! Briggan, a Farkas a Nemes

Vadak közé tartozott. Márpedig a megidézett szellemállatok fajtája sosem egyezett meg a Nemes Vadakéval. Ezt mindenki tudta. Ilyen egyszerűen nem történt.

Eddig. Most érthetetlen módon, tagadhatatlanul megtörtént. Egy felnőtt farkas szaglászta Conor tenyerét. Egy mélykék szemű farkas.

Az elképedt tömeg némán figyelt. A gróf feszülten előrehajolt. Devin forrt a dühtől. Dawson szája döbbenetében torz vigyorra húzódott.

A zöld köpenyes férfi közelebb jött, és megfogta Conor kezét.

– Tarik vagyok – mondta halkan. – Hosszú utat tettem meg, hogy megtaláljalak. Maradj a közelemben, és én nem hagyom, hogy bajod essék. Nem sűrgetlek fogadalomtételre, amíg készen nem állsz, de meg kell hallgatnod. Sok minden múlik rajtad.

Conor dermedten bólintott. Túl sok volt ezt egyszerre megemésztetni.

Az idegen zöld köpenyes magasra emelte Conor karját és erőteljes hangon megszólalt:

– Trunswick jó polgárai! A ma történtek híre eljut Erdász minden zugába! Szükségünk órájában Briggan visszatért!

URAZA

A beke lelapulva, lassú, egyenletes léptekkel lopakodott a magas fűben. Óvatosan, a lehető leghangtalanabban lépdelt, ahogy apja tanította. A zsákmányt elriaszthatja minden hirtelen mozdulat vagy zaj. Ha pedig ezt elszalasztja, nem lesz ideje másikat felhajtani.

Az antilop lehajtotta a fejét, hogy harapjon a fűből. Fiatal volt, de Abeke tudta, hogy könnyedén lehagyná őt. Ha elszökken, üres kézzel térhet haza.

Megtorpant, felajzotta az íját.

Ahogy megfeszítette a húrt, a fa roppant egyet. Az antilop azonnal felkapta a fejét. A nyílvevő pontosan célba talált, oldalról szúrta át a vad szívét és tüdejét. Az állat kicsit támolgott, majd összeesett.

Abeke falujának fontos volt ez az antilop. Az aszály éhínséget okozott, és mivel nem látszott jele enyhülésnek, minden falat étel számított. A lány letérdelt az elhullt állat mellé, és lágyn hangon megszólalt:

– Sajnálom, hogy az életedet vettem, barátom. A falunknak szüksége van a húsodra. Közel jutottam hozzád és pontosan céloztam, hogy ne szenvedj. Kérlek, bocsáss meg nekem!

Abeke felpillantott a derült égboltra. A nap magasabban járt, mint gondolta. Mennyi ideig cserkészhetette a zsákmányt? Szerencsére elég kicsi vadat talált, hogy egymaga el tudja vinni. A lány átvette a vállán az antilopot, felkötötte, és elindult hazafelé.

A nap vakítóan tűzött a kiégett, szikkadt lapályra. A bozót száraz volt és törékeny, a cserjék fonnyadtak és szomjasak. Néhány magányos majomkenyérfa állt távolabb, vastag törzsüket és szélesen terebélyesedő ágait elhomályosította a hullámzó forróság.

Abeke nyitva tartotta a szemét és a fülét is. A nagymacs-kák elsősorban nem emberre vadásztak, de élelem szűkében a szabályok érvényüket veszítették. És nem csak a nagymacs-kák jelentettek veszélyt a Nilo szavannáján kóborló állatok közül. Kockázatot vállalt mindenki, aki a falu kerítésén túlra merészkedett.

Minél messzebb jutott Abeke, az antilop annál nehezebbnek tűnt, de a lány korához képest magasra nőtt, és mindig is erős volt. Ráadásul izgatottan várta, hogy megmutathassa apjának a zsákmányát. Megpróbálta figyelmen kívül hagyni a forró napsütést.

A faluban általában a férfiak vadásztak, a nők ritkán mérszkedtek ki egyedül. Micsoda meglepetés lesz ez az antilop! Milyen csodás lesz így megünnepelni a tizenegyedik születésnapját!

Nővére, Szoama talán csinosabb, és talán jobban énekel meg táncol. Talán jobban tud szőni, és tehetségesebb kézműves is.

De ő soha nem ejtett el semmit.

Épp egy éve múlt, hogy Szoama, a tizenegyedik születésnapja alkalmából egy gyönggyel díszített, hímzett faliszőnyeggel ajándékozta meg a falut. Szürke gémekeket ábrázolt, amik egy tavacska felett szálltak. Sokan vélték úgy, hogy ez volt a leglenyűgözőbb munka, amit eddig fiatal művésztől láttak. De éhínség idején meg tudják enni? A gyöngyberakású tó oltja a szomszédokat? A hímzett gémekek csillapítják az éhségüket?

Abeke önkéntelenül elmosolyodott. Tudomása szerint gyerek még sohasem hozott születésnapi ajándékként vadat. A falunak egy újabb tetszetős korsóra van talán szüksége? Ugyan milyen vizet tárolnának benne? Az ő ajándéka legalább hasznos.

Lopakodva közeledett a faluhoz, hogy az örök ki ne szúrják. Ott ment be, ahol kiosont, a vízmosásra néző fal megrongálódott lécein keresztül. Eleve nem volt egyszerű

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

felkapaszkodni rajta, amit most még tovább nehezített a vállán lógó tetem, de sikerrel járt.

Kevés ideje maradt.

A szomszédok bámuló tekintetére fittyet hányva sietett haza. Mint a legtöbb lakóhely a faluban, az ő kunyhójuk is kör alakú volt, kőfalakkal és kúpos zsúpfedéllel. Amikor berontott a házba, Szoama már várt rá. Káprázatosan nézett ki narancssárga szoknyájában a gyöngyös kendőjével. Abeke sem volt csúnya, de nővérével szemben rég elvesztette a szépségversenyt. Mindenesetre ő a praktikusabb ruházatokat részesítette előnyben, a haját meg inkább befonta és hátrakötötte.

– Abeke! Hol jártál? – támadt rá Szoama. – Apa tudja, hogy visszajöttél?

– Vadászni voltam – magyarázta büszkén az antiloppal a vállán Abeke. – Egyedül.

– Kimentél? A kapun túlra?!

– Hol máshol lőhettem volna antilopot?

Szoama barna kezével színpadiasan befogta a szemét.

– Jaj, Abeke, miért vagy ilyen különc? Se szó, se beszéd eltűntél. Apa aggódott! Lekésed a kötődési szertartást!

– Semmi gond – nyugtatta meg nővérét –, majd sietek. Én nem vacakolok olyan sokáig, mint te. Senki sem fog panaszkodni, amikor meglátják a pompás zsákmányomat.